

Kniha Daniel — číslo sedmdesát čtyři

Odhalení prorocké skládačky: Ezechieľovy ohavnosti, církve posledních dnů a znamení šelmy

Jeff Pippenger

2024-02-07

Čtyři ohavnosti osmé kapitoly Ezechiele vedou k tomu, že vedení Boží církve Laodiceje posledních dnů se klaní slunci, a tím přijímá znamení šelmy. Následující kapitola, která je týmž viděním, znázorňuje ty v Boží církvi posledních dnů, kteří přijímají pečeť Boží. Sestra Whiteová nás informuje, že zapečetění v deváté kapitole Ezechiele je totožné se zapečetěním představeným v sedmé kapitole Zjevení. Bůh soudí národ ve třetím a čtvrtém pokolení a čtyři ohavnosti Ezechiele označují čtyři pokolení vzpoury, která započala roku 1863, kdy laodicejský adventismus uvedl padělek dvou tabulí Abakukových, jež byly dány jako symbol smluvního vztahu mezi Bohem a Jeho lidem, právě tak jako byly na počátku starověkého Izraele dány dvě desky Desatera.

Áronovo zlaté tele bylo padělaným obrazem, symbolem vzpoury, který se projevil právě ve chvíli, kdy Bůh vytvářel dvě desky představující pravý obraz žárlivosti. Áronovo zlaté tele bylo předobrazem padělané mapy z roku 1863, která z poselství odstranila „sedm časů“ z Leviticus dvacet šest spolu s dalšími časovými proroctvími. Tak laodicejský adventismus vztyčil obraz žárlivosti již na samém počátku svých dějin, stejně jako to učinil Áron na počátku dějin starověkého Izraele a jako to učinil Jeroboám na počátku dějin severního království Efraimova.

„Sedm časů“ z dvacáté šesté kapitoly Leviticus bylo prvním časovým proroctvím, kterému byl Miller veden porozumět, a bylo to prvním klenotem prorockého času odloženým stranou při vzpouře roku 1863. Rok 1863 znamenal počátek zakrývání klenotů z Millerova snu a zavádění padělaných klenotů a mincí. „Sedm časů“ bylo úhelným kamenem, který stavitelé zavrhl. Roku 1863 to byli ti, kdo bývali staviteli milleritského chrámu, kteří odložili stranou úhelný kámen „sedmi časů“, avšak v posledních dnech je tento kámen nyní kamenem úhelným. Tento kámen představoval Skálu věků a byl také představován dnem, který učinil Hospodin, neboť byl symbolem sobotního odpočínutí pro zemi. Roku 1844 milleritský adventismus pokáral Jeroboamův falešný systém bohoslužby a oddělil se od „shromáždění posměvačů“, kteří se „radovali“ nad prvním zklamáním.

Stavitelům bylo přikázáno, aby se nikdy nevraceli do „shromáždění posměvačů“, tak jako judskému prorokovi bylo přikázáno, aby se do Jeruzaléma vrátil jinou cestou, než která ho dovedla k roku 1844. Cesta, která ho dovedla k roku 1844, byla cestou, z níž vyšel, totiž protestantismem, a v oné historii se protestantismus stal odpadlým protestantismem. Stavitelům bylo přikázáno, aby se nikdy nevraceli do „shromáždění posměvačů“, a bylo jim uloženo, aby nejedli jejich pokrm ani nepili jejich vodu. Stavitelé snědli v roce 1840 malou knížku, která byla v ruce anděla, a ten pokrm byl v jejich ústech sladký.

Jedení a pití prorocství představuje metodologii používanou ke studiu Bible. Milleritům byl dán určitý způsob studia Božího slova a tato pravidla vytvořila zcela odlišné biblické poselství od toho, které svými zkaženými metodami vytvářeli teologové odpadlého protestantismu a katolicismu. Stavitelé, kteří jsou zároveň judským prorokem, se neměli vrátit a jíst ani pít z metodologie ani odpadlého protestantismu, ani katolicismu. Judský prorok učinil právě to, čímž označil, že laodicejský adventismus učiní totéž v roce 1863, neboť v roce 1863 použili teologické argumenty odpadlého protestantismu, aby odmítli Millerovu aplikaci „sedmi časů“, a tak vztyčili Áronovy a Jeroboámovy obrazy žárlivosti. Tím tehdy začala první generace laodicejského adventismu.

Poté, co prorok z Judska vstoupil do styku s Jeroboámem, vydal se na cestu zpět do Judska, avšak nikdy tam nedorazil. Tento prorok představuje laodikejský adventismus, který podle inspirace vstoupil do milleritského hnutí v roce 1856. Sestra Whiteová nikdy neustoupila od toho, aby adventismus ztotožnila s Laodikejí, a neexistuje žádný biblický důkaz, že by se Laodikea kdy změnila. Jednotlivci mohou opustit svou vlastní osobní laodikejskou zkušenost, avšak jako církev má být Laodikea vyvržena z úst Páně, neboť Laodikea znamená „lid souzený“. Adventismus používá tento výklad k tvrzení, že představuje církev, která existuje v období soudu v nebeské svatyni. Ve své slepotě uznávají prvek vyšetřujícího soudu v významu slova Laodikea, avšak nejsou schopni rozpoznat výkonný soud, který je v jejich jménu zcela zřetelně obsažen.

Andělu sboru Laodikejských napiš: Toto praví Amen, svědek věrný a pravý, počátek Božího stvoření: Znam tě skutky, že nejsi studený ani horký. Kéž bys byl studený anebo horký! A tak, protože jsi vlažný, a nejsi studený ani horký, vyvrhnu tě ze svých úst. Neboť pravíš: Jsem bohatý, zbohatl jsem a nic nepotřebuji; a nevíš, že jsi ubohý, politováníhodný, chudý, slepý a nahý. Zjevení 3,14–17.

Judejský prorok nakonec spočine pohřben s falešným prorokem, který ho oklamal, aby pojedl jeho pokrm a pil jeho nápoj. Oba nakonec spočinou v téže hrobě a lživý prorok z Bét-elu (padělaná církev) jej při jeho smrti nazývá bratrem.

V Betelu bydlel starý prorok; a jeho synové přišli a vyprávěli mu o všech skutcích, které toho dne vykonal muž Boží v Betelu; oznámili svému otci také slova, která mluvil ke králi. Jejich otec se jich zeptal: Kterou cestou šel? Jeho synové totiž viděli, kterou cestou odešel muž Boží, jenž přišel z Judska. I řekl svým synům: Osedlejte mi osla. A oni mu osedlali osla, a on na něho vsedl, šel za mužem Božím a nalezl ho, jak sedí pod dubem. I řekl mu: Jsi ty ten muž Boží, který přišel z Judska? Odpověděl: Jsem. Tu mu řekl: Pojď se mnou domů a pojedz chleba. Ale on řekl: Nemohu se s tebou vrátit ani vejít k tobě; nebudu s tebou na tomto místě jíst chleba ani pít vodu. Neboť bylo mi řečeno slovem Hospodinovým: Nebudeš tam jíst chleba ani pít vodu a nevrátíš se cestou, kterou jsi přišel. On mu však řekl: I já jsem prorok jako ty, a anděl ke mně promluvil slovem Hospodinovým a řekl: Přiveď ho s sebou zpět do svého domu, aby jedl chleba a pil vodu. Lhal mu však. A tak se s ním vrátil a v jeho domě jedl chleba a pil vodu. A stalo se, když seděli u stolu, že slovo Hospodinovo přišlo k proroku, který ho přivedl zpět. I zvolal na muže Božího, který přišel z Judska, a řekl: Toto praví Hospodin: Protože ses vzepřel výroku Hospodinovu a nezachoval jsi příkaz, který ti dal Hospodin, tvůj Bůh, nyní ses vrátil a jedl chléb a pil vodu na místě, o němž ti řekl: Nejez chléb a nepij vodu, tvé mrtvé tělo nevejde do hrobu tvých otců. 1 Královská 13,11–22.

Poselství druhého anděla v létě roku 1844 spočívalo v tom, že určilo, že protestantské církve padly a staly se dcerami katolicismu. Milleritský adventismus vyzýval muže i ženy, aby tyto denominace opustili, neboť setrvávat v nich znamenalo duchovní a věčnou smrt. Lživý prorok z Bételu představuje náboženský systém zavedený v Bételu Jeroboámem. Byl to systém, který vztyčil obraz šelmě, a šelma, jež byla napodobena, je šelmou katolicismu. Protestanté se nadále označovali za protestanty, avšak zároveň dále zachovávali den slunce jako den bohoslužby, což je znamení autority katolicismu.

Protestanté tvrdí, že jsou protestanty, ačkoli jedinou definicí protestanta je protestovat proti Římu; a tím se jejich vyznání stává obrazem římské církve, neboť ona o sobě prohlašuje, že je křesťanskou institucí, ačkoli pro toto tvrzení nemá žádné biblické ospravedlnění. Její nárok je založen na prázdné autoritě tradice a zvyku, což je táž falešná autorita, které užívá protestantismus, když o sobě tvrdí, že je protestantský. Je to tatáž logika, která zaslepila adventisty sedmého dne, aby věřili, že jako laodicejští jsou dosud v bezpečném smluvním vztahu. Je to tatáž falešná autorita, kterou hlásal starověký Izrael, když říkal: „Chrám Hospodinův, chrám Hospodinův jsme my.“

Varování nebylo židovským národem vyslyšeno. Zapomněli na Boha a ztratili ze zřetele své vznešené výsadní postavení jakožto Jeho zástupců. Požehnání, která přijali, nepřinesla světu žádné požehnání. Všechny své přednosti si přivlastnili pro vlastní oslavu. Okradli Boha o službu, kterou od nich požadoval, a své bližní připravili o náboženské vedení a svatý příklad. Jako obyvatelé předpotopního světa následovali každou představu svých zlých srdcí. Tak způsobili, že posvátné věci vypadaly jako fraška, když říkali: „Chrám Hospodinův, chrám Hospodinův, to je tento“ (Jeremjáš 7,4), zatímco zároveň překrucovali Boží charakter, zneuctívali Jeho jméno a poskvrňovali Jeho svatyni.

„Vinaři, jimž byla svěřena péče o Pánovu vinici, byli nevěrní svému poslání. Kněží a učitelé nebyli věrnými vychovateli lidu. Nestavěli před ně Boží dobrotu a milosrdenství ani Jeho nárok na jejich lásku a službu. Tito vinaři hledali vlastní slávu. Toužili přivlastnit si plody vinice. Usilovali o to, aby na sebe strhli pozornost a pocty.“ Christ's Object Lessons, 292.

Roku 1863 skončilo hnutí mileritů, avšak již v roce 1856 přestalo být hnutím filadelfských. Poselství Mojžíšovo („sedm časů“), které bylo předloženo Eliášem (Williamem Millerem), bylo odmítnuto a toto odmítnutí bylo založeno na metodologii lživého proroka z Bételu. Rok 1863 byl koncem šedesáti pěti let, jež začaly roku 1798, a byl koncem proroctví sedmé kapitoly Izajáše.

I stalo se za dnů Achaza, syna Jótamova, syna Uzijášova, krále judského, že Resín, král aramejský, a Pekach, syn Remaljášův, král izraelský, přitáhli proti Jeruzalému, aby proti němu válčili, ale nemohli jej přemoci. I bylo oznámeno domu Davidovu: Aram se spojil s Efrajimem. A zachvělo se jeho srdce i srdce jeho lidu, jako se třesou stromy lesa ve větru. Tehdy Hospodin řekl Izajášovi: Vyjdi nyní vstříc Achazovi, ty i Šeár-jašúb, tvůj syn, na konec vodovodu horního rybníka při silnici k valchářovu poli. A řekni mu: Dbej na to a zůstaň v klidu; neboj se a nechť tvé srdce neklesá před těmito dvěma ohořelými konci dýmajících polen, před planoucím hněvem Resína a Arama i syna Remaljášova. Neboť Aram, Efrajim a syn Remaljášův pojali proti tobě zlý úmysl a řekli: Vytáhněme proti Judsku, uveďme je v

úzkost, probořme se do něho pro sebe a ustanovme uprostřed něho krále, totiž syna Tabeelova. Toto praví Panovník Hospodin: Nestane se to a neuskuteční se to. Neboť hlavou Arama je Damašek a hlavou Damašku je Resín; a do pětadesáti let bude Efrajim rozdrčen tak, že přestane být lidem. A hlavou Efrajima je Samaří a hlavou Samaří je syn Remaljášův. Nebudete-li věřit, jistě neobstojíte. Izajáš 7:1–9.

Proroctví o šedesáti pěti letech ve verši osm ukazuje, že „během“ období šedesáti pěti let bude severní království deseti kmenů odvedeno do zajetí. Vidění bylo zaznamenáno v roce 742 př. Kr. a o devatenáct let později, roku 723 př. Kr., byl Efrajim rozptýlen a odveden do zajetí Asyřany. Roku 677 př. Kr., na konci šedesáti pěti let, byl král Manases zajat a odveden do Babylóna. Výchozí bod v roce 742 př. Kr. vyznačuje občanskou válku mezi severním královstvím a jižními královstvími Izraele, právě tak jako rok 1863 označuje samý střed občanské války ve Spojených státech mezi Severem a Jihem. Proroctví bylo Izajášem vyhlášeno v doslovné nádherné zemi (Judsku) a proroctví roku 1863 se naplnilo v duchovní nádherné zemi (ve Spojených státech).

V rámci pětadesátiletého proroctví jsou tři mezníky. Po občanské válce roku 742 př. Kr. následuje po devatenácti letech rozptýlení severního království roku 723 př. Kr. Na konci pětadesáti let bylo rozptýleno jižní království. Proroctví, včetně svého začátku i konce, představuje obě Boží „rozhořčení“ proti severnímu a jižnímu království a těmito dvěma rozhořčeními předchází na jejich počátcích devatenáct let a po jejich naplnění pak následuje dalších devatenáct let.

Celá chiastická struktura označuje období občanské války mezi severem a jihem, které vyznačuje začátek i konec. Uprostřed tohoto začátku a konce byli oba protivníci občanské války odvedeni do otroctví a v průběhu šedesáti pěti let, během nichž jsou ze svého vzájemně rozptýleného stavu otroctví shromažďováni v jeden národ, dospívají k roku 1863, což je datum Proklamace emancipace, která osvobodila otroky. Proroctví o občanské válce v doslovném Judsku se uzavírá občanskou válkou v duchovním Judsku, neboť Ježíš vždy znázorňuje konec nějaké věci jejím začátkem, neboť On je Alfa i Omega.

Dějiny roku 1863 byly předobrazeny dějinami roku 742 př. Kr., kdy prorok Izajáš spolu se svým synem předal poselství bezbožnému judskému králi (Achazovi). Rok 742 př. Kr. je v daném oddílu zastoupen svědectvím krále Achaze, jenž byl judským králem, uzavřel bohoslužebnou službu v Boží svatyni a dal svému veleknězi zřídit vzor syrského chrámu přímo v nádvořích Boží pozemské svatyně.

V dějinách bezbožného krále Achaza (označených Izajášovým proroctvím rokem 742 př. Kr.) zavedl vůdce Jeruzaléma do Boží církve uctívání pohanství (katolicismu), právě tak jako laodicejský adventismus se vrátil k metodologii odpadlého protestantismu, aby zavrhl poselství Mojžíše, jež bylo přineseno Eliášem. Roku 742 př. Kr. Izajáš konfrontoval bezbožného judského krále na konci vodovodu horní nádrže, u valchářova pole, a když tak učinil, přivedl s sebou i svého syna. Jméno jeho syna bylo znamením, a když prorok z Judy konfrontoval krále Jeroboáma, dal mu rovněž znamení.

Hle, já a děti, které mi dal Hospodin, jsme v Izraeli znamením a podivuhodným úkazem od Hospodina zástupů, který přebývá na hoře Sión. Izajáš 8,18.

Jméno Izajášova syna „Šearjašub“ znamená „ostatku se navrátí“. Ti, kdo se „navracejí“ a tvoří ostatek, jsou ti, kdo čekají na Hospodina v době prodlévání.

A budu očekávat na Hospodina, který skrývá svou tvář před domem Jákobovým, a vyhlížet jej. Hle, já a děti, které mi dal Hospodin, jsme v Izraeli znamením a divy od Hospodina zástupů, jenž přebývá na hoře Sijónu. Izajáš 8,17.18.

Když Izajáš jedná s bezbožným králem Achazem roku 742 př. Kr., představuje ty, kdo „čekali“, neboť všichni proroci hovoří o posledních dnech a ti, kdo v posledních dnech „čekají“, jsou ti, kdo zakusili první zklamání. Jeremjáš se domníval, že Bůh zalhal a zadržel déšť, a Izajáš se domnívá, že Bůh skryl „svou tvář před domem Jákobovým“, avšak Izajáš se rozhoduje, že bude čekat a vyhlížet Hospodina, což představuje „moudré“ v době prodlení vidění. Ti, kdo se skutečně navrátili a oddělili drahocenné od ničemného, kteří se měli stát Božími ústy, byli zapečetěni, a jsou proto v protikladu k těm, kdo přijímají znamení šelmy.

A mnozí z nich klopýtnou, padnou, budou rozdrceni, chyceni do léčky a zajati. Svaž svědectví, zapečeť zákon mezi mými učedníky. A já budu očekávat na Hospodina, který skrývá svou tvář před domem Jákobovým, a budu v něho doufat. Hle, já a děti, které mi dal Hospodin, jsme v Izraeli znamením a divy od Hospodina zástupů, který přebývá na hoře Sijón. A když vám řeknou: Dotazujte se duchů zemřelých a věštců, kteří švitoří a mumlají: což se lid nemá dotazovat svého Boha? Má se pro živé dotazovat mrtvých? K zákonu a ke svědectví! Jestliže nemluví podle tohoto slova, pak v nich není žádné světlo. Izajáš 8,16–20.

V příštím článku budeme v tomto studiu pokračovat.

„To nejsou slova sestry Whiteové, nýbrž slova Páně, a Jeho posel mi je dal, abych je předala vám. Bůh vás vyzývá, abyste již déle nejednali proti Němu. Bylo dáno mnohé poučení ohledně mužů, kteří se prohlašují za křesťany, zatímco zjevují vlastnosti satana, a duchem, slovem i skutkem působí proti postupu pravdy, a jistě následují cestu, na níž je satan vede. Ve své zatvřelosti se chopili pravomoci, která jim žádným způsobem nenáleží a kterou by neměli vykonávat. Praví veliký Učitel: ‚Převrátím, převrátím, převrátím.‘ Muži v Battle Creeku říkají: ‚Chrám Hospodinův, chrám Hospodinův jsme my,‘ avšak používají obyčejný oheň. Jejich srdce nejsou obměkčena a podrobena Boží milostí.“ Manuscript Releases, svazek 13, 222.